

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Avui, a dos quarts de set del matí, tres Jünkers han bombardejat Port-Bou, ferint a varies persones.

(Vegis informació pàgina 3)

Segona Epoca. Any II. Núm. 78

Girona, dilluns, 15, de febrer de 1937 - EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

De la joventut revolucionària ens ve la llum

Comencem a palpar els primers fruits de la reacció profitosa que la caiguda de Màlaga produí.

I constatem un fet eloqüentíssim: han estat els joves revolucionaris els primers que han recollit les ensenyances de la dramàtica lliçó suportada, els primers que han plasmat, en una actitud i en una consigna justes, l'experiència de la derrota i han assenyalat el camí de la victòria, l'únic camí obert a les possibilitats d'un redreçament vigorós: la Revolució Socialista.

Les nostres Joventuts han parlat i han parlat clar.

Cal recommençar la feina. Una embranzida juvenil ha nascut a la plaça de Catalunya, la plaça roja que immortalitzaren Germinal Vidal i els seus companys d'heroisme.

El Front segellat solemnement per les organitzacions revolucionàries reivindica la flama de les jornades de juliol i encarna la reconquesta d'unes essències, avui, per la nostra dissort, camuflades.

El Front de la Joventut Revolucionària és abnegació, és sacrifici i és ambició de victòria.

Font inexaurible d'energies poderoses al servei de la causa proletària. Front de batalla i de guerra; front de treball, de producció i de renaixença econòmica. Moral combativa, entusiasme bèl·lic.

Al front de reraguarda i al Front de lluita, un sol objectiu: vèncer el feixisme.

El feixisme d'enllà i ençà; el disfressat de mercenari teutó i l'emboscada, a casa nostra, en figura d'arribista o d'espia.

Cal assegurar-nos la reraguarda desarrelant la burgesia i els seus mastins.

Cal cercar el nostre apoï no pas en les càmares presidencials dels Estats democràtics, sinó en la solidaritat de classe del proletariat internacional.

Que s'acabin d'una vegada i per sempre les il·lusions inútils i utòpiques. Les democràcies burgeses no ens ajudaran pas: Intervindran, potser, sí! Però, quan es decideixin a no plegar més els braços, ho faran, no en dubteu pas!, per defensar llurs interessos de classe i en benefici exclusiu del sistema capitalista.

Fem un recompte de forces; però, comencem per no enganyar-nos. Al nostre costat, lluitaran, arreu del món, els nostres germans de classe, els explotats, els fills del treball.

Assolirem llur simpatia actuant i llur col·laboració si no ens entossudim a llençar consignes confuses i derrotistes, mil voltes fracassades.

No penseu aconseguir llur solidaritat parlant-los de República Democràtica. Ens ajudaran, sí; però, en nom de la independència política de la classe treballadora, que és la Revolució Socialista.

Qui són aquesta mainada de parla catalana que van de casa en casa demanant caritat?

Ara ja tenim escoles i el servei d'Assistència Social funciona. No es podria obligar als pares d'aquestes criatures a fer-los complir llur obligació enviant-los a classe?

No es podria obligar a complir les disposicions referents a mendicitat tant als qui la demanen com per als qui la fan?

G U I O

Parlen les joventuts revolucionàries

No fou un simple míting, el que ahir tingué lloc a la Plaça de Catalunya. D'ell en sortiren unes consignes clares, terminants, del tot necessàries per a guanyar la guerra i la revolució. La nostra joventut revolucionària s'expressà amb termes precisos, del tot adients a les circumstàncies i als moments actuals. El resum de l'acte, la síntesi de l'acte fou la manifestació emocionant que s'encaminà envers el Palau de la Generalitat a fer el lliurament de les consignes formulades. L'autèntica joventut del nostre poble s'ha traçat el camí de la victòria. Les seves consignes seran ateses perquè concreten l'afany de tots els antifeixistes bo i orientant aquest afany.

Només vull referir-me a una d'elles. Potser a la menys concretament formulada, però no, per això, menys interessant.

— Cal acabar amb els prostíbuls, amb la disbauxa, amb el plaer, a la reraguarda. S'imposa una moral d'austeritat, de sacrifici... — Tots hi estem d'acord. L'ovació que ha seguit a les paraules

“cal segellar els prostíbuls...”, palesaren clarament aquest desig comú. El poble antifeixista hi veu els culpables d'una colla de malures que pateix la reraguarda. Són focus d'infecció moral i física. Res no pot justificar-los avui. Ultra altres motius, perquè s'imposa una vida sana i noble de cara al sacrifici. Inconscient qui avui concorre als burdells. I què direm de l'autoritat que ho tolera!

El front de la joventut revolucionària propugna pel tancament dels prostíbuls. I ho exigirà per la força si els responsables no en fan cas.

Igualment pel que fa referència a cines, balls i teatres. Tot el que contribueix a enrairar l'ambient creant una despreocupació entorn dels interessos de la guerra i de la revolució.

Cal viure al compàs de les necessitats presents. Prou espectaculars que estimulin la indiferència, la insensibilitat.

La nostra joventut sabrà exigir el compliment d'aquestes consignes.

GRACIETA

L'ESPURNA saluda la constitució del Front Juvenil Revolucionari.

Les nostres campanyes en aquest sentit, no han estat pas estèrils.

Cal reconquerir les essències del 19 de juliol.

Heus, ací, la tasca grandiosa que la Història encomana al Front de la Joventut Treballadora Revolucionària:

Tot Catalunya en peu de guerra!
Girona, desperta!

CRÒNICA DIÀRIA

ENCARA MÉS LLIÇONS

La guerra és pròdiga en lliçons. I en una guerra civil com la que sostenim, on l'eficiència dels elements combatius s'ha d'anar acoblant en la marxa, on la necessitat de bastir l'instrument de la victòria no ha estat prèviament calculada, les lliçons són donades amb més prodigalitat.

Tenim ja un rosari d'experiències. Esperant que es rendissin els assetjats de l'Alcàzar de Toledo, no volent fer víctimes innocents, un bon dia, d'una manera fulminant, la ciutat imperial cau a les mans dels mercenaris de Franco.

Més tard és Irun. La confiança amb la «neutralitat benigna» de

Blum i el front popular francès, ens fa presenciar la desesperació dels nostres germans inundarres, els quals es veuen obligats a abandonar la batalla per no poder utilitzar les municions que els havien estat enviades des de Barcelona i que els gendarmes francesos requisaren a la frontera, a cent metres dels braus combatents que les esperaven amb daler.

Després l'avanç sobre Madrid. La caiguda de Màlaga... S'ha escrit prou sobre totes aquestes coses per a que calgui insistir.

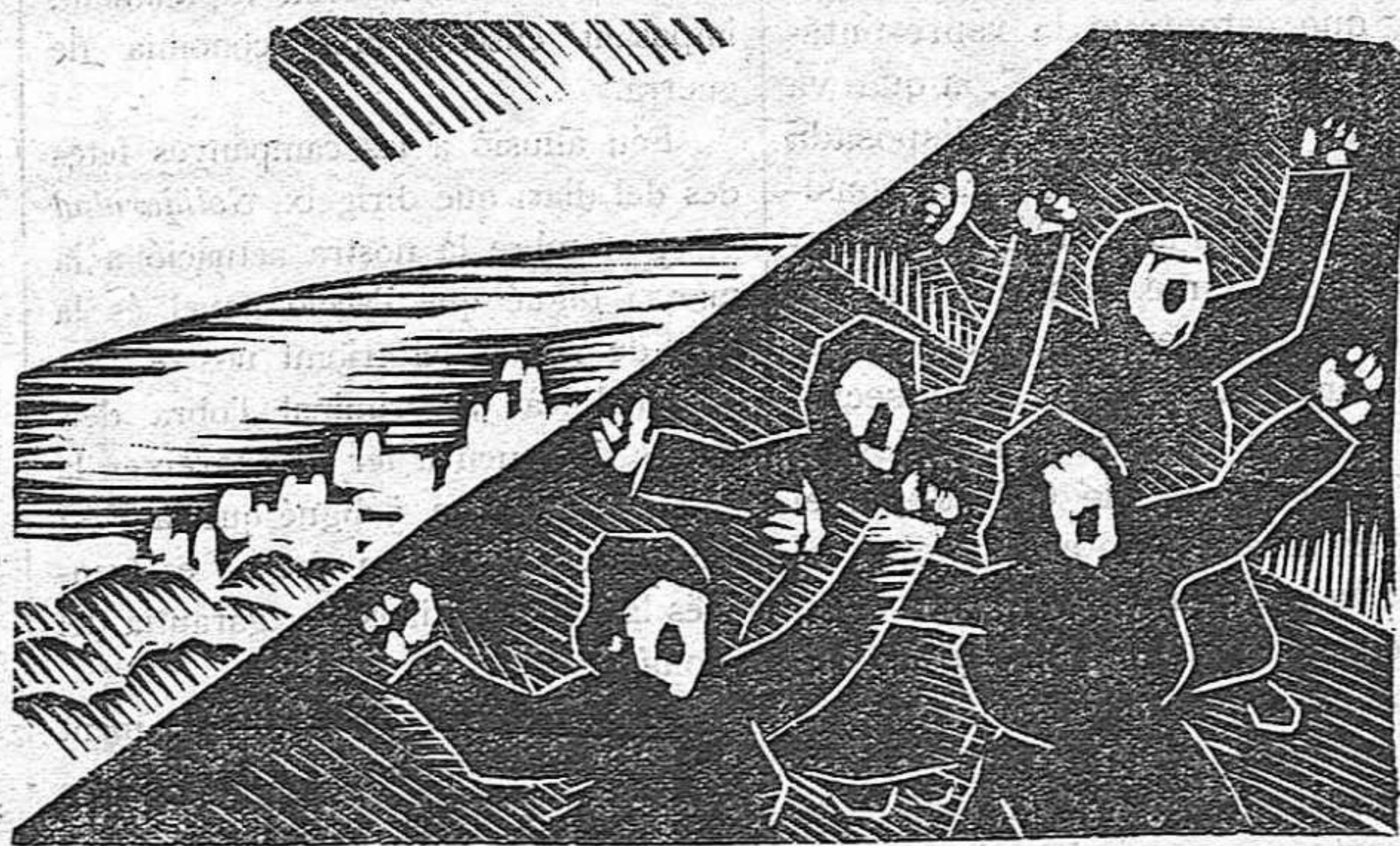
La darrera lliçó és la d'anit passada a Barcelona. Un vaixell pirata italià ha bombardejat la capital de Catalunya. Conseqüències, les de sempre. Dones i criatures víctimes innocents. Els bàrbars no es detenen davant de res. Al contrari; cerquen la desmoralització per mitjà de la matança de la població civil.

Temps enrera, les potències imperialistes del grup «democràtic», varen fer saber al grup feixista que consideraven a Barcelona port obert. «Es que ha estat així que ha vingut fent creure que Barcelona no seria bombardejada per l'aire ni per la mar?»

No esperem més lliçons i posem mans a la feina. No hi ha, no pot haver-hi front de guerra i reraguarda. No existeix la reraguarda. L'estat de guerra, encara que constitucionalment no hagi estat declarat, és, avui, a tots els reconcs d'Espanya.

Prou frivolitat; prou xuleria;

No tot són flors i violes!

Mentres els exèrcits feixistes obtenen victòries a l'exterior, les dones de Dusseldorf, Munich i Berlín, com les de Nàpols, es manifesten reclamant llurs homes enviats a Espanya.

La bota feixista comença a ensopegar.

Miting del Front de la Joventut Revolucionària, a la Plaça de Catalunya

Des de dimecres, començarem a recollir els fusells de la reraguarda, estiguin a la mà de qui sigui, afirmà Fidel Miró, Secretari del Comitè Regional de les Joventuts Llibertàries.

"Els nostres aliats no són ni seran mai les potències democràtiques". Cal comptar solament amb les nostres pròpies forces i amb la solidaritat internacional dels nostres germans de classe—proclamà Solano, Secretari General de la Joventut Comunista Ibèrica.

Ahir al matí, a la plaça de Catalunya, va tenir lloc el miting organitzat per les Joventuts Llibertàries, per a la l'constitució del Front de la Joventut Revolucionària. Hi acudí tan gran concurrència que la plaça resultà insuficient per a la multitud que s'hi congregà. Va presidir Alfred Martínez. En començar l'acte la Banda de les milícies Antifeixistes interpretà l'himne revolucionari *Hijos del Pueblo*.

Seguidament, Alfred Martínez pronuncià un parlament i expressà que l'acte, a més de percatar la finalitat de refermar l'esperit antifeixista, per a l'aniquilament del feixisme, era per aconseguir la unitat del proletariat.

Digué que a la presidència hi figurava una delegació de les Joventuts Socialistes del Sena (França), i sollicità de la concurrència un aplaudiment per a l'esmentada representació, requeriment que fou atès amb un gran entusiasme.

L'orador fou molt aplaudit. La Banda de les Milícies tocà l'himne *Hijos del Pueblo*, i seguidament va fer ús de la paraula Andreu Sabadell, de la Joventut Comunista, el qual manifestà que calia realitzar la mobilització general i anar a la implantació del servei militar obligatori, i que per a evitar que poguessin ésser posades en mans de fills de burgesos, n'hi hauria prou en dedicar-los a treballs auxiliars, i lliurar-los, en lloc de fusells, el pic i la pala. Acabà dient que s'havia d'acabar amb el senyorisme i la vida de cràpula a la reraguarda, fins a assolir el triomf de la revolució social.

Fou molt aplaudit. Parlà a continuació Grufeld, delegat de les joventuts anarquistes de l'Argentina, el qual tingué paraules de condemna per a l'actuació criminal que porta a terme el feixisme internacional, i censurà igualment la conducta de *no intervenció* de les democràcies europees.

Afegí que Espanya estava representada per uns diplomàtics que no vivien l'emoció revolucionària del poble i esmentà el cas de l'embaixador que acaba d'ésser destituït i que representava el nostre país a

l'Argentina, el qual no sabé defensar, com mereixien, els tripulants del "Cabo San Antonio" en llur viatge a aquella República.

Manifestà que la reraguarda ha d'ésser compenetrada amb el front i que s'ha d'unificar la producció a base de la socialització.

Acabà propugnant per la unitat de tota la joventut que sent els ideals revolucionaris, i fou molt aplaudit. Parlà després Amador Franco, delegat de les joventuts llibertàries del front d'Aragó, el qual adreçà una salutació als treballadors. Expressà que el front aragonès desitja atacar perquè sap que atacar és vèncer, i acabà manifestant que era necessària la unitat de totes les forces proletàries.

Com els oradors anteriors, va ésser molt aplaudit. Va parlar després Ramon Vallejo, de les joventuts sindicalistes, el qual propugnà per la formació d'un exèrcit revolucionari regular, i pel servei obligatori.

Acabà dient que la consigna del moment ha d'ésser tot home útil al front i la indústria adaptada a les necessitats de la guerra. Una gran ovació acollí les seves paraules.

Després parlà Wilebaldo Solano, per la Joventut Comunista Ibèrica, el qual glossà la significació de l'acte i expressà que el fet que se celebrés a la plaça de Catalunya era la prova millor de què amb l'acte hom tendia a evocar el gloriós 19 de juliol.

Afegí que calia la unitat del proletariat per a guanyar la guerra i la revolució, manifestant que ambdues estan completament lligades.

Es mostrà partidari que l'exèrcit popular tinguí un contingut obrer revolucionari i digué que a la reraguarda s'havia de portar a terme una intensa obra de socialització. Acabà amb un visca a la revolució espanyola, que fou contestat amb entusiasme.

Després de parlar Emperança Poc, que ostentava la representació de "Mujeres Libres", la qual va dir que la dona estava disposada als més grans sacrificis per considerar que amb la revolució i la desfeta del feixisme hom anava a una era de pau, llibertat i amor, va fer ús de la paraula Fidel Miró, secretari del Comitè Regional de Joventuts Llibertàries de Catalunya, el qual manifestà que amb l'acte que s'estava celebrant hom feia reviure l'esperit revolucionari del 19 de juliol.

Manifestà que la unitat havia d'ésser sincera i que no s'ha de permetre que organitzacions antifeixistes llancin paletades de fang damunt d'altres organitzacions que també formen part del bloc antifeixista.

Acabà el seu brillant parlament amb un visca a la unitat dels treballadors, que va ésser contestat per tots els presents.

A continuació la presidència va llegir les conclusions que foren lliurades al President de la Generalitat al seu despatx de la Generalitat, per a la qual

Expressà que tots els fusells han d'ésser lliurats al front i convertir llurs propietaris en milicians combatius. Digué que a la reraguarda han de desaparèixer les desigualtats i les degeneracions. Remarcà la importància dels acords presos per la C. N. T. per a plasmar un ordre revolucionari econòmic, i digué que tots els treballadors tenen el deure de contribuir a què es compleixin, puix que amb ells ha d'ésser assolida l'ansada transformació social.

Acabà posant de manifest l'esperit revolucionari de les joventuts llibertàries, per a les quals — digué — va ésser un exemple l'heroisme d'Ascaso, Durruti i altres militants.

Fou molt aplaudit. A continuació parlà el doctor Fèlix Martínez i Ibàñez, el qual va remarcar l'esperit revolucionari de les joventuts, i afegí que les joventuts, amb l'acte que estaven celebrant, venien a reclamar a l'opinió revolucionària el lloc d'honor que els corresponia.

Expressà que tots els que formin part del bloc juvenívole revolucionari es comprometen a acceptar els postulats de la revolució. Manifestà que la revolució és una llei biològica i que, per tant, els qui la neguen, neguen també la vida. Digué que calia anar a la depuració dels indesitjables a la reraguarda i començar la reconquesta de la revolució.

Acabà dient que el Front de la Joventut Revolucionària era la garantia de la victòria, i féu, amb aquest motiu, una crida a la joventut.

En acabar el seu parlament l'orador fou ovacionat.

Després que el president donà compte de l'adhesió a l'acte per part del Comitè Regional de la CNT i del ple regional de Grups Anarquistes, parlà el director de *Solidaridad Obrera* Torhyo, el qual camençà posant de manifest la necessitat de guanyar la guerra i la revolució. Digué que la mobilització s'ha de dur a terme ràpidament, imposant ensems una economia de guerra.

Féu al·lusió a les campanyes fetes des del diari que dirigeix, *Solidaridad Obrera*, sobre la nostra actuació a la mar, i digué que l'acció naval és la clau de l'èxit, del triomf nostre.

Qualificà de criminal l'obra dels qui es dediquen a fer desaparèixer la unitat antifeixista, i digué que la FAI recomanava a tothom que no es trenqués la unitat antifeixista, garantia del triomf proletari.

Acabà el seu brillant parlament amb un visca a la unitat dels treballadors, que va ésser contestat per tots els presents.

A continuació la presidència va llegir les conclusions que foren lliurades al President de la Generalitat al seu despatx de la Generalitat, per a la qual

cosa els assistents a l'acte es traslladaren en manifestació. El pas de la manifestació per la Rambla i el carrer de Fivaller va ésser presenciat per molt de públic. El lliurament de les conclusions al President de la Generalitat fou fet per la comissió organitzadora de l'acte, que li demanà de trametre-les també al Govern de la República.

El President prometé a la comissió d'atendre llurs desigs, pel que fa referència al Consell de la Generalitat, de donar-les a conèixer a aquest en la propera reunió.

Les conclusions diuen així:

1.ª Mobilització general.

2.ª Totes les armes llargues al front; adoptar totes les mesures necessàries en el terreny econòmic i bèl·lic per a guanyar aviat la guerra.

3.ª Refermament de la unitat antifeixista, però veritable.

4.ª Mesures necessàries per a assolir una marina, una aviació i un exèrcit revolucionari, garantia de la

victòria.

5.ª Responsabilitat plena en els comandaments de les forces i en la direcció del país.

6.ª Ni un sol pas més en el camí contrarrevolucionari. El poble anheia que els fets iniciats el 19 de juliol siguin endegats per a vèncer en la guerra i realitzar la revolució social.

Per tot això, el Front de la Joventut Revolucionària començarà des de dimecres a recollir els fusells de la reraguarda, estiguin a la mà de qui sigui, i des del dissabte exigirem que qualsevol ciutadà útil per al treball posseeixi un document d'una de les dues organitzacions sindicals, on es faci constar que realitzen una labor útil; i el qui no posseeixi aquest document serà mobilitzat per als treballs del camp o els de fortificació.

Per a aconseguir tot això el Front de la Joventut Revolucionària estarà totalment al costat del Govern de la Generalitat i del de la República.

MÍTING DE LA C. N. T. al Teatre Albéniz

"No feu cas de qui proclami que primer cal guanyar la guerra i, més tard, ja farem la Revolució. Penseu que aquesta consigna és el mot d'ordre de la Contrarrevolució"—proclamà Expèdit Duran.

El diumenge al matí, es celebrà al Teatre Albéniz un important acte de propaganda organitzat per les Oficines C. N. T.-F. A. I.

Presidí el company Pere Serra, el qual féu la presentació dels oradors. Casualment, es trobava a la sala el Conseller de Defensa, camarada Isgleas, el qual adreçà unes paraules a la concurrència exaltant la necessitat imperiosa d'estrener la unitat antifeixista per tal de veure la bèstia capitalista.

A continuació, feu ús de la paraula el Company Campoy, el qual, en un vibrant parlament, explicà les consignes de l'organització confederal.

Cal destacar el discurs pronunciat pel President del Consell Municipal de Girona, camarada Expèdit Duran, pel to de gran sinceritat i noblesa que donà a les seves paraules.

Es referí a la manifesta inutilitat de l'organisme ginebrí, veritable cau del capitalisme internacional. Feu història dels diversos fracassos de la S. de N. enfront del conflicte del Chaco, de la invasió nipona al Manchukuo i de la intervenció italiana a Abissínia, robant la independència de tot un poble.

Parlà, tot seguit, de la posició adoptada per la contrarrevolució segons la qual la guerra cal deslligar-la de la Revolució. Combaté severament la República Democràtica que, per la seva impotència, possibilita l'insurrecció feixista. Blasmà l'imperi de la cràpula a

reraguarda, reclamant una moral d'austeritat i sacrifici.

Remarcà la necessitat de consolidar la unitat revolucionària per tal de guanyar la guerra i fer la Revolució. Es indispensable retornar a les essències de juliol, injectant a les masses treballadores l'entusiasme vibrant i la moral combativa de les memorables jornades barcelonines.

Comdemnà la camalleta, el joc brut, la maniobra i les tàctiques de la vella politiqueria burgesa.

Acabà el discurs reclamant una segona embranzida per tal d'aixafar el feixisme d'enllà i ençà.

El públic interrompé amb grans ovacions, diverses vegades, el parlament del camarada Expèdit Duran.

Joan Domènec, conseller de Serveis Públics, no ha pogut assistir a l'acte, com era anunciat, puix es trobava a València amb la delegació de la Generalitat.

En lloc seu parlà el secretari del Comitè Regional de Camperols (C. N. T.).

Combaté els governs burgesos que voldrien convertir a Espanya en una mena de colònia.

S'adreçà particularment als camperols, recomanant-los que posessin tot el seu esforç a guanyar la guerra i fer la Revolució, sense oblidar els emboscats, els arribistes, els derrotistes i els espies.

Fou molt aplaudit. El company Pere Serra, delegat d'Economia de la 2.ª Regió, clougué l'acte camig de gran entusiasme.

(Ve de la pàgina 1)

Joan Quer.

TRES TRIMOTORS FEIXISTES BOMBARDEGEN LA POBLACIÓ CIVIL DE PORT-BOU

(Del nostre enviat especial).

(Per telèfon-2 tarda).—Aquest matí a dos quarts de set, tres trimotors facciosos, procedents d'alta mar, han bombardejat el poble fronterer de Port Bou.

Els ferits són els següents: Felix Martínez, ferroviari. Pau Martínez, carrabiner. Crescenci Hernández, ferroviari.

Salvador Joaquim, de nacionalitat francesa.

Joan Martínez, tintorer. Alfons Furgat, (infant).

Frederic Castro, guàrdia de Seguretat.

Benet Viqueira, ferroviari (pronòstic greu).

Josep Ribeta, ferroviari. Pere Cels, ferroviari.

Maria Duran, (de pronòstic greu).

Tots els ferits es troben hospitalitzats a Figueras.

Maria Duran te, la metralla al ventre i, a l'hora de comunicar, és objecte d'una delicada operació.

Accident desgraciat

Ahir al matí prop del Congost el cotxe Ford 5650 conduït pel xòfer Joan Campasol de 22 anys i portant d'ocupant el company Josep Creixans del Comitè de Guerra (Parc Mòbil) tingué la dissort de despistar-se i topà contra un arbre de la carretera.

Els ocupants del cotxe sofriren lesions greus principalment el company Creixans que presenta al fèmur trencat i erosions greus a la cara i front.

Els ferits foren portats tot seguit a la Clínica Girona on han restat hospitalitzats.

Lamentem l'accident, en quan aquest company anaven a complir una missió especial.

El dissabte passat a la tarda al quilòmetre 3 de la carretera de Banyoles dos desconeguts agrediren a Jaume Ventura Raurell de 50 anys i després o'atracat-lo l'atonyinaren, produint-li unes fractures a les cames.

Acabat l'atemptat els atracadors es feren escàpols.

Per la Conselleria de Sanitat i Assistència Social s'ha conseguit la unificació dels Dispensaris del Municipi i de l'Hospital, que funcionaven indistintivament, millorant notablement els serveis d'assistència. El Dispensari resultat de la fusió està instal·lat als baixos de l'Hospital de les comarques gironines, per lo qual dones, tots els accidentats en la via pública, així com també les famílies acollides en les llistes mèdico-farmacèutica gratuïtes que necessitin la consulta facultativa podran personar-se als baixos de l'Hospital on hi trobaran totes les atencions mèdiques indispensables per cada cas.

Sindicat de Venedors en públic U. G. T.

Complimentant un acord prèvis en el si del Comitè Local de la U. G. T. la Junta d'aquest sindicat convoca a tots els afiliats a la reunió general que és celebrada al seu estatge Mercaders 13-1er, el prop-

vinent dimars dia 16, a les 7 del vespre per posar-vos en coneixement dit acord.

Per ésser de molt importància aquesta Junta te la seguretat que no hi mancarà cap associat.

Girona, 15 Febrer 1937.

La Junta

Socors Roig Internacional

Secció Catalana

Comitè Local de Girona

GIRONA—MADRID

Sabó per Madrid aquesta és la consigna que ha llençat el S. R. I. i que repetida de boca en boca pels ciutadans gironins està assolint la bella realitat d'haver aplegat a Ràdio Girona i Secretaria del S. R. I. més de sis cents kilos de sabó en dos dies.

Sabó per Madrid. Sabó per Madrid. Sabó per Madrid.

Tots els Caps de Grup, han d'interessar dels respectius components del mateix, que portin un kilo de sabó per Madrid.

Tets els afiliats al S. R. I. han de portar un kilo de sabó per Madrid. Tots aquells que tenen un carnet del S. R. I. han d'esser uns propagandistes de les consignes del S. R. I. i cal que d'una manera efectiva és llençin a demanar un llençin a demanar un kilo de sabó per Madrid.

Aquesta tasca ha d'esser portada a cap al carrer, al taller, a la fàbrica, al banc, a la casa del veí, les dones, principalment les que esian afiliades al S. R. I. han d'interessar de totes les veïnes de llurs cases que portin un kilo de sabó per Madrid.

D'aquesta manera arribarem a fer un vagó de sabó per Madrid consigna llençada pel S. R. I. i que ha d'esser csmpletament assolida.

Sabó per Madrid. Sabó per Madrid. Sabó per Madrid.

Els Comitès locals de les poblacions veïnes de Girona, han de col·laborar d'una manera entusiasta a la consigna de sabó per Madrid.

A cada poble, a cada vila, el Comitè local s'ha de llençar a una tasca prosselitista. No n'ha prou en ésser afiliat al S. R. I. i pagar la quota assenyalada. Et S. R. I. no és una enfitat de tipus passiu. És una eaitat dinàmica i cal que tots els seus afiliats estiguin sempre movilitzats per tal de portar a cap les consignes que llençen els responsables. El Comitè local de Girona ha llençat la consigna de sabó per Madrid, i cal que tots els Comitès locals col·laborin en aquesta consigna demanant als seus afiliats sabó per Madrid i a tot el poble o vila de la seva esidència sabó per Madrid. Sabó per Madrid. Sabó per Madrid.

Gironí: El teu nem encara no figura a la llista de sabó per Madrid. Què esperes? Tú vas net i planxat, t els teus germans dels Hospitals de Sang de Madrid no poden canviar-se la roba sempre que ho necessita per manca de sabó. Ja has portat un kilo de sabó per Madrid a Ràdio Girona o bé a lú Secretaria del S. R. I., Rambla de la Llibertat; 14?

BARCELONA

El criminal bombardeig d'abans-d'ahir a Barcelona

Dissabte a la nit, vaixells pirates feren foc contra la ciutat. Però les nostres bateries, amatents com sempre, aconseguiren, a la poca estona, que aquells es retiresin i desistissin de llençar més metralla sobre Barcelona.

Dissortadament, els canons dels pirates ocasionaren víctimes. Homes, dones i criatures innocents caigueren per obra i gràcia de la barbàrie dels facciosos, d'aquells generals sense honor que tot dient-se nacionalistes, intenten lliurar la nació al feixisme internacional.

Les víctimes foren recollides i ateses degudament. I els trossos de metralla i d'obús que han estat recollits demostren d'una manera indubtable que l'agressió ha estat feta emprant metralla de fabricació italiana.

La ciutat i tota Catalunya, adolorida i indignada, lliuren a la consideració del món aquest criminal atac al dret de gentes.

Barcelona ha rebut l'acte de pirateria amb estoica serenitat, serenitat de guerra, afirmant més encara la seva decisió d'unió sagrada, d'organització, disciplina i coratge per a rebutjar i vèncer l'odiós feixisme.

Estem segurs que el poble retrà el seu tribut d'homenatge als germans caiguts, primeres víctimes que el bombardeig ha ocasionat a Barcelona.

Declaracions del conseller de Seguretat Interior, Artemi Aiguader

El conseller de Seguretat Interior, Artemi Aiguader, estigué tota la nit al seu despatx, amatent als esdeveniments que poguessin produir-se com a conseqüència de l'agressió que fou víctima la nostra ciutat.

Parlant avui un redactor nostre amb ell, ha manifestat que estava profundament adolorit pel fet i per les víctimes ocasionades.

Així mateix ha dit que estigué continuament en contacte amb S. E. el President de Catalunya, el qual ha romàs al seu despatx fins a primeres hores de la matinada.

Aquest matí S. E. el President de Catalunya ha estat a la Conselleria de Seguretat Interior, on ha conferenciat llargament amb el conseller Artemi Aiguader.

A la sortida de l'entrevista el conseller ha parlat breument amb els periodistes, als quals ha recomanat que des de la premsa manifestessin que tot hom tingui la serenitat deguda, amb la seguretat absoluta que les Autoritats prenen totes aquelles mesures que tenen al seu abast per a aminorar en el possible els efectes dels criminals atemptats que el feixisme fa a Barcelona.

A continuació ha manifestat també que quan es produeixen fets d'aquesta naturalesa, és l'autoritat l'única encarregada de fer complimentar les ordres que per a aquests casos han estat dictades pels organismes competents, i per tant ningú no pot prendre iniciatives de cap mena, puix que aquestes no fan altra cosa que dificultar l'acció de les Autoritats i sembrar el nerviosisme entre la població civil.

Comunicat del front d'Aragó

Sector Nord. — Intens tiroteig al front d'Osca. Artilleria d'Osca ha disparat vint-i-cinc canonades contra les posicions que ocupa la Divisió Ascaso, però les nostres bateries de Tardienta l'ha fet emmudir.

Sector Sud-Ebre. — La nostra artilleria disparà sobre concentracions enemigues, les quals dispersà.

Sector Extrem Sud. — L'enemic hostilitzà amb foc de metralladores les nostres posicions de primera línia, sense conseqüències.

S'han presentat a les nostres línies deu paisans procedents de la zona enemiga.

ESTRANGER

Les mentides dels facciosos

Baiona, 14. — Informacions de font facciosa publicades aquest matí en alguns dels diaris que arriben ací, asseguren que el vaixell de càrrega "Mar Carpio" fou detingut i capturat pels vaixells facciosos que el portaren al port de Pasajes.

En la informació es donen molts detalls sobre la captura i la càrrega que contenia, consistent en material de guerra, municions, etc.

Aquesta notícia és absolutament falsa. El vaixell "Mar Carpio" està ancorat al port de Baiona, prop de les oficines d'inscripció marítima.

Cinc-centes dones i infants aconseguixen fugir del terror feixista

Baiona, 15. — Es reben notícies que unes cinc-centes dones i infants passaren als rengles republicans, procedents de Zumaya i Ondarroa.

Trenta-dues dones i nens que arribaven a les línies republicanes, a la zona d'Eibar, foren hostilitzats per foc de fusell pels insurrectes i escaparen a la mort gràcies a haver-se refugiat a les trinxeres republicanes.

ULTIMA HORA

Més informació de Port-Bou

(DEL NOSTRE ENVIAT ESPECIAL)

(Conferència 5 tarda). — A dos quarts de 7 d'aquest matí un avió ha fet un vol de reconeixement, eninsant-se tot seguit cap al mar.

Pocs minuts després ha tornat acompanyat de tres trimotors de bombardeig, que han llençat 14 bombes incendiàries de 60 a 65 kilograms, damunt la població.

Una de les bombes ha caigut damunt unes cases del carrer de la Muntanya, sense que hagi ocasionat cap ferit.

Sembla, però, que el blanc era unes ambulàncies destacades a la plaça de Correus.

Els aparells s'han dirigit seguidament cap a l'estació, llençant una bomba a la boca del túnel, causant els ferits que ja havem esmentat en la informació de les 2 de la tarda: 5 ferroviaris, i 9 d'altres, dels quals tres són greus.

Com a detall curiós, cal dir que dues bombes han caigut al costat mateix d'un vagó, on dormien dos companys, que han resultat il·lesos.

Salvant els vidres, que s'han trencat tots, l'estació n'ha sortit intacte.

De les 14 bombes llençades, 8 no han fet explosió.

Cal remarcar que portaven marca italiana.

MADRID

Comunicat oficial de Marina i Aire

La nostra aviació frustra un bombardeig i abat dos Heinkels

València, 14. — Comunicat oficial de Marina i Aire de les nou del vespre.

Una esquadreta de bimotors bombardejà el migdia, al sector de Motril, algunes concentracions que vegé en aquella població i Castell de Ferro, dispersant-les.

Aquesta matinada, abans de fer-se de dia, una de les nostres esquadretes atacà les línies enemigues del front de Sant Martí de la

Vega, al sector de Madrid, fent el bombardeig amb gran precisió, a l'empara precisament dels reflectors que s'han encès en passar els nostres avions.

Forces de l'aviació de caça lleial robaren avui sis Junkers que anaven protegits per trenta-sis aparells de caça, els quals tenien el propòsit de bombardejar Madrid. S'entaulà un combat durant el qual hem fet caure dos aparells Heinkel.

El bombardeig que projectava l'aviació facciosa fou impedit.

Tots els serveis esmentats foren fets sense novetat per la par nostra.

Presidente Consejo Ministros y Ministro Guerra a Comité intercomarcal.

Por haber recibido confusamente redactado y todos ellos fechados en Cataluña los primeros telegramas de protesta por incautación de periódico i emisora P.O.U.M. creí se trataba cuestión que afectada a región autónoma. Telegramas posteriores aclaran asunto refierense Madrid. Pido información a Presidente Junta Delegada Gobierno dicha Plaza a la vista de la misma estudiaré caso con toda atención, Largo Caballero.

Esperem l'immediat restabliment de l'ordre revolucionari.

Treballador, desperta!

Treballador desperta. Es fa necessari reaccionar, meditar bé els problemes i seguir pel camí emprès el 19 de juliol.

S'esmunyeixen els dies un darrera l'altre amb una inactivitat glacial; s'extén, mica a mica, un atmosfera pesant i reaccionària. A reraguarda, ningú ho diria que estem vivint una guerra civil. I això, no pot durar.

No hem de permetre que es perdin cada dia, d'una manera inútil, energies que són indispensables per a forjar una indestructible obra revolucionària.

Mentre els nostres germans lluiten al front, nosaltres deixem passar ací hores d'una manera nul·la, sense entusiasme, sense el treball que els combatents del front esperen de nosaltres per l'obra que ells defensen allí a les trinxeres.

El treball, l'angoixa, la voluntat, l'interès dels primers moments ha desaparegut. Sembla que el poble treballador es deixi portar per un somni de paraules orfe de fets.

L'obrer s'acostuma a comentar les operacions realitzades al front de combat, criticant-les, aprovant-les, o donant la seva opinió. Es porta com si solament la victòria depengués del front.

No companys. Un pervindre de completa emancipació no el guanyarem lluitant al front solament sinó treballant, també, a reraguarda. La revolució no espera el triomf dels nostres lluitadors únicament; sinó de l'obra conjunta, de l'ajut magnífic de cada un de

nosaltres podem portar a la revolució socialista.

Que la consigna de "primer la guerra" que d'una manera completament equivocada llença un partit que es diu revolucionari, no us faci caure en aquesta inactivitat, en aquesta desgana, aquesta actitud de deixar passar els dies esperant que es guanyi la guerra. No. Que la consigna "primer la guerra" vagi acompanyada també d'una altra "i al mateix temps revolució a reraguarda".

Treballador!... poble que sents veraderament l'ideal revolucionari, no et deixis enganyar. Dorm a l'aguait. La revolució començada el 19 de juliol està corrent una pendent suïcida. Es necessari deturar-la. En la teva mà està assolir-ho. Necessitem de l'esforç de tots per portar avant la revolució social.

Treballador espanyol!... Tot el proletariat mundial té els ulls fets en tu. En tu hi veuen la seva total alliberació. Avant fins vèncer o morir.

A. A.

Tots els companys i companyes que vulguin prestar-se com a donadors desang, deuen passar per la porteria del Hospital de les Comarques Gironines, tots els dimecres de 7 a 8 del vespre, per fer l'anàlisi corresponent.

ESPURNES

S'imposa la formació ràpida del Front de la Joventut Revolucionària

S'ha d'estructurar ràpidament el Front de la Joventut Revolucionària. Els joves obrers deuen aplegar-se en un front compacte, disciplinat i defensor de les essències revolucionàries que bateguen en l'esperit i en el cor de tota la massa treballadora.

Aquest front deu integrar-lo tota la joventut que sent la necessitat imperiosa d'emprendre una ofensiva a fons contra els exercits invasors i al mateix temps que freturi per una nova societat sense classes.

L'obligació de tot jove proletari és incorporar-se a aquest Front de la Joventut Revolucionària.

Mentre els exercits alemanys i italians confabulats en la criminal intenció de suprimir tots els vestigis de Llibertat, s'han apoderat de Màlaga mitjançant un aparell bèl·lic imponent, els joves productors no poden vacillar un moment més, i el deure llur és forjar ràpidament aquesta aliança indestructible que es disposi a batre's contra l'enemic fins a anihilar-lo.

Està demostrat abastament que no podem esperar res de les democràcies europees que, com a con-

servadores, desempenyen a meravella el paper llur.

La salvació de la nostra immensa Revolució Proletària, no pot trobar-se en res més que en la joventut productora. Pensar que els joves burgesos, que els joves catòlics, que els joves que havien pertenescut a la Lliga o altres organitzacions de dreta puguin batre's coratjosament contra el feixisme, és desconèixer la realitat, que com a realitat, és sempre tossuda.

Únicament el Front de la Joventut Revolucionària pot i ha de vèncer el feixisme internacional. Confiar la defensa del nostre moviment alliberador a un conglomerat informe que abrigui en el seu si el corc de la traïció i de la discòrdia, és una empresa descabdel·lada les conseqüències de la qual — funestíssimes i greus — estem palpant.

PLANELLA

N. de la R. — Aquest treball és anterior al gran míting celebrat ahir amb una concurrència imponent, a la Plaça de Catalunya; i, per tant, anterior a la constitució del Front de Joventuts Revolucio-

nàries, del qual en formen part les Joventuts Llibertàries i la Joventut Comunista Ibèrica.

La nostra campanya, en aquest sentit, ha assolit plenament els seus objectius: l'Aliança de la Joventut Treballadora Revolucionària.

BIBLIOGRAFIA

i Servei de Llibreria

Libres i fullets que recomanem als nostres lectors i que poden servir immediatament:

Manifesto Comunista — per Marx i Engels. — Preu ptes. 0'30.

La guerra civil en França — per Karl Marx. — Preu ptes. 1'50.

S. Fenerbach i el fue de la filosofia clàssica alemanya per Frederic Engels. — Preu ptes. 1.

Marx y el marxismo per V. S. Lenin. — Preu ptes. 0'75.

Petrogrado en peligro — per Víctor Serge. (Madrid 1936-1937 Moscú 1919). — Preu ptes. 0'60.

La guerra estalla mañana — per Gorkin. — Preu ptes. 1.

Actualidad — per Rosa Luxemburg Preu ptes. 0'50.

A diestra y siniestra — per Joseph Roth. — Preu ptes. 5.

Techapait El guerrillero rojo — per D. Furniol. — Preu ptes. 4'50.

Sobre el Don apacible — per Miquel Cholokhov. — Preu ptes. 6.

Fulletó de L'Espurna 13 - El Taló de Ferro

fos exageradament alt — només feia que cinc peus i nou pulgades — però semblava que irradiés una atmosfera de grandiositat. En aturar-se per a saludar-me tingué una lleugera excitació que contrastava de manera estranya amb l'ardidesa dels seus ulls i la seva encaixada de mà; aquesta era ferma i segura; els seus ulls no ho eren menys però el seu esguard aquesta vegada semblava retenir una pregunta mentre em mirava, com el primer dia, massa temps seguit.

— He llegit la vostra «Filosofia de les classes laborioses», vaig dir-li, i els seus ulls brillaren contents.

— Naturalment, va respondre, haureu tingut en compte l'auditori al qual s'adreçava la conferència.

— Si, i sobre això és que us vull que- rrellar.

— Jo també, digué el bisbe Mulhouse, tinc una querella que vull liquidar amb vos.

Davant d'aquest doble repte, Ernest alçà els muscles amb aire de bon humor, i acceptà una tassa de tè.

El bisbe s'inclinà en signe de cedir-me la precedència.

— Vós fometeu l'odi de classes, vaig dir a l'Ernest. Trobo que és un error i un crim de remoure tot el que hi ha de mesquí i de brutal en la classe obrera. L'odi de classe és anti-social, i, fins i tot, em sembla anti-socialista.

— Alego que soc lliure de culpa, va respondre. No hi ha odi de classes ni en la lletra ni en l'esperit de cap de les meves obres.

— Oh! vaig exclamar-me amb tò de convenció.

Vaig atrapar el llibre i el vaig obrir.

El anava bevent el tè, somrient i tranquil mentre jo fullejava.

— Pàgina 132 — vaig llegir en veu alta: «Així la lluita de classes es produeix en l'estat de prova actual del desenvolupament social, entre la classe que paga els salaris i la classe que els rep.

Vaig mirar-m'el amb aire triomfador.

— No hi has pas odi de classes en això, va dir-me somrient.

— Però, bé dieu «Lluita de classes».

— No és pas el mateix. I, creieu-me, nosaltres no fometem l'odi. Nosaltres diem que la lluita de classes és una llei de desenvolupament social. Nosaltres no en som responsables. No som nosaltres els que la fem. Ens contemem d'explicar com Newton explicava la gravitació. Analitzem la naturalesa del conflicte d'interessos que produeixen la lluita de classes.

— Però, no tindria d'haver-n'hi de conflicte d'interessos, vaig exclamar-me.

— Soc del tot de la vostra opinió, respongué. I és precisament l'abolició d'aquest conflicte d'interessos que provem de provocar, nosaltres, els socialistes. Permeteu que us llegeixi un altre passatge. — Va agafar el llibre, girà uns quants fulls. — Pàgina 126. «El cicle de lluites de classes que va començar amb l'abolició del comunisme primitiu de la tribu i la neixença de la pro-

pietat individual, s'acabarà amb la supressió de l'apropiació individual dels mitjans d'existència social».

— No puc estar d'acord amb vos, intervingué el bisbe, amb la seva cara pàl·lida d'asceta lleugerament acalorada per la intensitat dels seus sentiments. Les vostres premisses son falses. No existeixen conflictes d'interessos entre el treball i el capital, o al menys no tindria que existir-ne.

— Us regracio, digué greument Ernest, d'haver-me retornat les premisses amb la última proposició que heu fet.

— Però per quina raó té d'haver-hi conflicte? preguntà el bisbe amb calor.

Ernest va alçar les espatlles: — Perquè som fets aixís, s'em figura.

— Però, no som pas fets així!

— Es de l'home ideal, diví i desposseït d'egoisme, que discutiu? preguntà Ernest. Però, n'hi han tan pocs que hom té el dret de considerar-los pràcticament com inexistent. O bé parlen de l'home corrent, ordinari?